

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

19. Dies Augusti. Deus non voce clamosâ est pulsandus, sed conscientîâ
recta placandus; quia non est vocis, sed cordis auditor. Chrysost. supra
Matth.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

qui aliud premium petit à Deo, & propterea vult seruire Deo; carius facit, quod vult accipere; quænam ipsum, quo vult accipere. Quid ergò? Nullum premium Dei, nullum præter ipsum: premium Dei, ipse Deus est. Itaque causa & ratio sola devotionis in Deum, non debet esse aliquid, quod est Dei; ut Spiritus delectatio, sed ipse Deus. Sicut in sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, licet appareant species, quæ dicuntur Sacramentales; tamen solus ibi JESUS agnoscitur, colitur, adoratur. Et dum devotio est in illo tam excelsio fastigio, ut omnia despiciat, solum, qui supra omnia est, suspiciat Deum; tunc Devotio est omnium dulcedinum dulcissima, & virtutum omnium Regina. Quia Charitas & Devotio non plus inter se differunt, quàm ignis, & flamma; quia Charitas, cum spiritualis quidam ignis sit, dum vehementer inflammata est, dicatur Devotio. Est igitur Devotio, Charitatis perfectio; si enim Charitas, sit lac; Devotio est ejus cremor; si illa est planta; Devotio ejus est flos; si illa est gemma; Devotio ejus est fulgur; si illa est balfamum; Devotio ejus est fragrantia. Unum ergò tibi sit votum, uni Deo esse devotum; sic vota tua Deus non tantum audiet, sed exaudiet. Poëta faciet fidem, si quæ fides Poëtis:

Si sis devotus, Deus audit mox tua vota.

19. DIES AUGUSTI.

Deus non voce clamosâ est pulsandus, sed conscientia rectâ placandus; quia non est vocis, sed cordis auditor. *Chrysost. supra Matth.*

Orationes I.
Jaculatoria.

Magnus ad Deum est clamor, tacitus in pectore Amor. Cor, quod multum amat, vastum clamat: ejus silentium, est strepitus. Etiam tacendo, pulsamus cælum, Ulicum enim in cordis amantis suspirium est, veluti ex intento: reu emissum spiculum. Ut igitur in Proverbio dicitur; *Non multa, sed multum*. Sic paucis hodie suggeram; quomodo multum, verbis non multis, possis orare. Ut, quam prius commendavi Devotionem, foveas; & sic Deus tibi Devoto faveat: sint tibi familiares celeres animi motus per brevem aliquam precationem in Deum tendentes; quos, divini Patres, *Jaculatorias* nominant orationes; quod sint pia veluti jacula, igneæque amoris sagittæ, quæ recta in cor Dei ferantur: sunt precatiunculæ alatæ, quæ momento Devoti animi motum in cælum efferunt; & lucentes cœli globos aperiant, & penetrant usque ad thronum sempiternæ divinitatis; quas rectè vocaveris Igniculos. Hæ breves, devotæque vi mentis ejaculatæ orationes, mirum quantum valent ad exsuscitandum animum, & è veterno pigritiæ excitandum: his enim animus ab humilibus rebus sevocatus, in Deum cum impetu tendit. Hujusmodi sagittarum, quas in cælum, & ad Deum jaculeris Pharetrâ, sunt Regii Vatis Psalmi, quibus, vel animum per humilitatem subnitras; vel, per amorem attollas; vel, metuendam Numinis Majestatem, colas; vel, ejus præsidium peras; vel, ut ob scelera gemas; quibus denique infinitis modis Deo placeas.

II. Hoc exercitium familiare fuit B. Malachiæ, qui similibus orationum jaculis cælum sæpius impetebat,

tebat, & Deum feriebat; de quo ita nervosè S. Bernardus: (a) *Cùm Malachias iter ageret, raptim quodammodo, & veluti jaculum emittebat orationem.* Tertullianus: (b) *Ad molestiam fidei pertinere ait, si non agmine verborum ad eundem putemus ad Dominum; cum non deessent, qui in strepitu verborum, & continuo laborum motu, vim orationis ponerent. Vim certè magnam habent ignea illa jacula, quæ cor Dei dulciter feriunt, ut evocent inde benevolentiam. His uti decet, præsertim, si quid aggredimur magnum, ac difficile; quod ad Dei gloriam futurum esse putemus, aut cum magno animæ periculo sit conjunctum. Tunc opportunum est in ipso principio, aut etiam articulo, ac nodo operosi negotii, mentem ad Deum referamus; quod brevi oratione, & devoto veluti jaculo in cælum emisso, fieri potest. Sic fecit Hebræa illa Virago, quæ Holoferni fuit vorago, Juditha; nam Holofernem, Dei hostem, mulier non muliebri, sed plus quàm masculino facinore aggressura, apprehendit comam capitis ejus; & simul flammeo corde ignea illa protulit: (c) *Corsirma me, Domine Deus, in hac hora.* Itaque hæ preces tacitæ, pia desideria, cotigneum, divina proposita, mens cælo inhians, & Angelorum commercio fruens, bona sunt filiorum Dei propria. Perit ei omne opus, qui non perpetuis precibus invocabat Dei opem. Qui hujusmodi per jaculatorias preces utitur Dei familiaritate; is solo se abdicat, cælo se dedicat.*

III. Si fors tibi desideres pharetram, unde depromas hujusmodi jacula ad cælum, & Deum mittenda; accipe paucula. Dum solus es in conclavi, aspi-

(a) *In vitâ Malach.* (b) *De orat. c. 1.* (c) *Judith. 13. 9.*

Augustus.

Tessera.

651

ra ad Deum, his voculis: *O amabilissime Deus! Quomodo tu solus in me non vivis? aut quomodo ego non vivo in te totus, cum ames me? Dum noctu decumbis: O amabilissime Deus! quam dormis securè, pro quo vigilat Amor? Nullas metuo insidias, ubi Amor habet excubias? Dum animum relaxas: O Dilecte cordis mei gaudium, quia amoris mei delitium! da, ut amando te, semper sim hilaris; qui, offendendo te, meritiò sum tristis. Dum ad meditandum quid boni te disponis: Quid meditabor de te? O amabilissime Deus: aliud nihil, quam quòd sis amabilis, & in omnibus amabilis; in culpis, quas remittis; in poenis, quas mitigas; in erumnis, quibus expias; in beneficiis, quibus cumulas. Dum occurris divitibus: O quam dives, in dilecte! cui tu sufficis, Quam pauper, cui tu satis non es; O amor meus! quid extra te? quid ultra te quæram? Desint omnia, modo tu me, & ego te possideam. Dum ab aliis despicitur: O amor! amari à nihilo cupis, & ita quidem, ut sis paratus dare omnia, pro amore nihili. Quid dicam? Sum nihil, siam nihil, habeam nihil per amorem; ut tibi amato tribuam, quæ debeo omnia, Alias, quâcunque occasione: Utinam Deus! tantum te amarem, quantum aliquis in celo, & terra habentis amavit. Denique millies per diem: Quis mihi det infinita corda, quibus in infinitam aternitatem infinites te amem? Si dum spiras, sic aspiras ad cælum, & suspires ad Deum, piè expirabis, ut æternum respices in Deo:*

Ad cælum aspirans, feliciter expirabis.

20. DIES AUGUSTI.

Sæpè homo, cum est in se, non est secum. *Chrysol. serm. 5.*